

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200376
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200376.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Rímskokatolícka cirkev Farnosť Svinná, Svinná 139, právne zastúpeného: advokátska kancelária Petruška & partners s.r.o., Kupecká 18, Nitra, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, Trnavská cesta 52, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/2080/2016 zo dňa 09.03.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/119/2016-40 zo dňa 18.10.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Na podklade podnetu obyvateľky obce Svinná (ktorým sa dožadovala riešenia problému hluku pochádzajúceho z odbijania a zvonenia, ktorého zdrojom je akustické zariadenie veže kostola) došlo dňa 24.05.2015 k vykonaniu merania hluku v životnom prostredí, ktorého výsledkom bol Protokol o meraní č. 2661/15, z ktorého jednoznačne vyplýva, že prípustné hodnoty ekvivalentných hladín A akustického tlaku (zvuku) v referenčnom časovom intervale deň (od 06,00 do 18,00) a večer (od 18,00 hod. do 22,00), pričom za zdroj hluku boli ustálené kostolné zvony Rímskokatolíckeho kostola Povýšenia sv. kríža v obci Svinná. K opätovnému meraniu hluku došlo dňa 11.09.2015, ktorého výsledkom bol Protokol o meraní č. 5642/15, ktorého výsledkom bolo konštatovanie prekročenia prípustných hodnôt ekvivalentnej hladiny A akustického tlaku (zvuku) v referenčnom intervale deň aj večer.

2. Dňa 06.11.2015 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie o začatí správneho konania zo dňa 03.11.2015 vo veci vydania pokynu podľa § 6 ods. 3 písm. j/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.

355/2007 Z. z.“) na odstránenie nedostatkov zistených pri výkone štátneho zdravotného dozoru. Výsledkom správneho konania bolo rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. B/2015/03102-016 zo dňa 04.12.2015, ktorým bola sťažovateľovi pokynom uložená povinnosť podľa § 6 ods. 3 písm. j/ zákona č. 355/2007 Z. z. za účelom zabezpečenia plnenia povinností stanovených v § 52 ods. 1 písm. c/ v spojitosti s § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z., a to 1/ zabezpečiť účinné opatrenia na zníženie imisii hluku šíriaceho sa zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná tak, aby hladina hluku zodpovedala prípustným hodnotám hluku pre deň, večer a noc podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z. o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí (ďalej len „vyhláška č. 549/2007 Z. z.“) v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a 2/ po vykonaní opatrení na zníženie imisii hluku šíriaceho sa zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná zabezpečiť objektivizáciu zdrojov hluku podľa § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 355/2007 Z. z. v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Krajský súd zároveň žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Orgán verejnej správy dôvodil tým, že farnosť ako prevádzkovateľ zdroja hluku je povinný dodržiavať aktuálne platnú legislatívu spojenú s prevádzkovaním zdroja hluku.

3. O podanom odvolaní voči prvoinštančnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OLP/2080/2016 zo dňa 09.03.2016 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil dôvodiac, že výsledkami objektívneho merania hluku, spôsobeného zvonením zvonom predmetného kostola, bolo zistené, že režimy kostolných zvonov boli pre jednotlivé referenčné časové intervaly prekročené, teda posudzované hodnoty boli vyššie, ako prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí v zmysle vyhlášky č. 549/2007 Z. z.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/2080/2016 zo dňa 09.03.2016, ktorým bolo potvrdené prvoinštančné správne rozhodnutie č. B/2015/03102-016 zo dňa 04.12.2015, ktorým (ako uvedené vyššie) sa vo forme pokynu uložilo sťažovateľovi zabezpečiť účinné opatrenia na zníženie imisii hluku šíriaceho sa zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná tak, aby hladina hluku zodpovedala prípustným hodnotám hluku pre deň, večer a noc podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z. a po vykonaní príslušných opatrení zabezpečiť objektivizáciu zdrojov hluku podľa § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 355/2007 Z. z. Krajský súd zároveň žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

5. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného a postupom správnych orgánov dospel k záveru, že vo veci rozhodovali vecne príslušné správne orgány, ktoré si zadovážili pre rozhodnutie dostatok skutkových podkladov, správne vychádzali z protokolov o meraní hluku vykonaných v zmysle vyhlášky, pričom z protokolu o meraní č. 5642/15 bolo preukázané prekročenie prípustných hodnôt zvuku zo zvonov kostola v obci Svinná, sťažovateľ bol o meraniach, ako aj o ich výsledkoch riadne oboznámený, mal možnosť sa k zisteným skutočnostiam vyjadriť.

6. Námietku sťažovateľa, že žalovaný vo veci aplikoval nesprávny právny predpis, vyhodnotil za nedôvodnú argumentujúc, že správny orgán správne postupoval vo veci a aplikoval zákon č. 355/2007 Z. z., ktorého vykonávacím predpisom je vyhláška č. 549/2007 Z. z. s tým, že účelom zákona č. 2/2005 Z. z. o posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí (ďalej len „zákon č. 2/2005 Z. z.“) je stanoviť jednotný postup pri posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí, zameraný na zábranu, prevenciu alebo znižovanie škodlivých účinkov spôsobených vystavením hluku vo vonkajšom prostredí a navyše tento zákon nie je vo vzťahu špeciality k zákonu č. 355/2007 Z. z., ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ.

7. S poukazom na uvedené, keď z merania hluku v obci Svinná pochádzajúceho zo zvonov farského

kostola bolo preukázané prekročenie prípustných hodnôt hluku, mal krajský súd rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu, ako aj postup správnych orgánov v súlade so zákonom, preto považoval žalobu sťažovateľa za nedôvodnú, a preto ju podľa § 190 S.s.p. zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Rozsudok v zákonom stanovenej lehote napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 462 ods. 2 S.s.p. napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím a vec vráti prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

9. Kasačnú sťažnosť odôvodnil sťažovateľ v súlade s § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., teda tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Podľa názoru sťažovateľa, krajský súd právne posúdil vec podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. ako aj podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z., pričom nesprávne ustálil, že odbíjaním zvonov kostola v obci Svinná dochádza k hluku. Takisto krajský súd ustálil, že zákon č. 2/2005 Z. z. nie je pre prípad posúdenia hluku vo vonkajšom prostredí vo vzťahu špeciality k zákonu č. 355/2007 Z. z. S predmetným rozhodnutím vyjadril sťažovateľ nesúhlas, pričom ho považoval za nesprávne z nasledujúcich dôvodov:

- v zákone č. 355/2007 Z. z. nie je v ustanoveniach týkajúcich sa účelu zákona uvedené, čo sa považuje pre účely tohto zákona za hluk ani čo sa považuje za hluk vo vonkajšom prostredí;

- v zák. č. 355/2007 Z. z. nie je definované čo sa považuje za hluk, sú tu stanovené len povinnosti pre fyzické osoby podnikateľov, právnické osoby, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií ako aj pre ďalšie presne špecifikované subjekty;

- v § 27 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. je uvedené kto je povinný zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom podľa § 62 písm. m/;

- jediným právnym predpisom, kde je hluk vo vonkajšom prostredí definovaný je zákon č. 2/2005 Z. z., pričom pri posudzovaní predmetnej právnej veci bolo potrebné zistiť, čo sa pre účely zákona (akéhokoľvek) považuje za hluk.

11. Sťažovateľ mal za to, že zistenie čo sa považuje za hluk je veľmi dôležité, pretože nie každý zvuk je zároveň aj hluk a zákon č. 355/2007 Z. z. stanovuje povinnosti pre subjekty, ktoré prevádzkujú zdroje hluku. S poukazom na jedinú zákonnú definíciu hluku (§ 3 písm. a) zák. č. 2/2005 Z. z.) sťažovateľ ustálil, že hlukom je každý nežiaduci alebo škodlivý vonkajší zvuk, ktorý je vytvorený ľudskými činnosťami.

12. Poukázal na to, že v napadnutom rozsudku sa na viacerých miestach uvádza slovo „hluk“ ako aj slovo „zvuk“, pričom podľa jeho názoru krajský súd nijakým spôsobom neustálil, za čo považuje zvuk (či ho považuje za hluk), ktorý sa šíri zo zvonov farského kostola a jeho intenzita je predmetom celého tohto konania.

13. Dodal, že škodlivý vonkajší zvuk je zvuk, ktorý má škodlivé účinky na ľudské zdravie a nežiaduci hluk je zvuk, ktorý vznikol ako vedľajší produkt ľudských činností, z čoho vyvodil, že nato, aby bolo možné nejaký zvuk označiť za hluk, musí ísť o nežiaduci alebo škodlivý vonkajší zvuk.

14. V ďalšom konštatoval, že odbíjanie zvonov (hlahol zvonov) nie je nežiaduci alebo škodlivý zvuk ale práve naopak hlahol zvonov je žiaduci zvuk, ktorý vydávajú zvonov, ktoré boli za týmto účelom odliate a vyladené. Zvonov môžeme charakterizovať ako kovový, hudobný, bicí a signalizačný nástroj kužeľovitého tvaru uvádzaný do činnosti údermi srdca o vnútornú stenu. Každý zvon musí byť naladený a predmetné ladenie má priamy vplyv na tvar, veľkosť a hmotnosť samotného zvonu. Vo farskom kostole v obci Svinná sa nachádzajú dva zvonov - veľký a menší tzv. umieračik. Predmetné zvonov odliat

N. W. v Trenčíne v roku 1923 a v tom istom roku boli osadené do kostolnej veže. Kostol bol posvätený 11.11.1923 a od tejto doby sú tie isté zvony používané na svoj účel až dodnes. Poznamenal, že odbíjanie, resp. hlahol zvonov nachádzajúcich sa vo veži farského kostola v obci Svinná je žiaduci, melodicky a lahodný zvuk vydávaný hudobným nástrojom, ktorým je zvon a melódia ním vydávaná nemá žiadny škodlivý účinok na ľudské zdravie a ani nie je nežiaducim zvukom vytvoreným ľudskými činnosťami. Predmetné zvony majú v súčasnosti 92 rokov, jedná sa o historické a jedinečné zachované hudobné a signalizačné nástroje, ktorých na našom území nie je veľké množstvo. Do doby podania predmetnej sťažnosti nikomu inému v obci žiadnym spôsobom predmetné zvony a ich melódia, ktorú vydávajú nevadili a v súčasnosti ani nevidia.

15. S poukazom na uvedené konštatoval, že len zákon č. 2/2005 Z. z. stanovuje, čo môžeme rozumieť pod pojmom hluč, pričom vychádzajúc z predmetnej definície hlahol zvonov a melódia, ktorú vydávajú nenaplnia ani jeden pojmový znak hluč, na základe čoho sa predmetná vyhláška č. 549/2007 Z. z. na zvonenie zvonov nachádzajúcich sa vo veži farského kostola v obci Svinná nevzťahuje, pretože táto sa vzťahuje len na hluč, nie na každý zvuk, ktorý sa prejaví vo vonkajšom prostredí. Preto podľa sťažovateľa nedošlo k porušeniu zákonnej povinnosti, pretože žiadnym spôsobom nebolo preukázané, ani inak v celom konaní zdôvodnené, že by zvuk vychádzajúci zo zvonov nachádzajúcich sa vo veži farského kostola v obci Svinná bol hlučom, na základe čoho by mali byť tieto zvony označené ako zdroj hluč (ktorým je napr. motor nákladného automobilu alebo iný nežiaduci zvuk, ktorý vzniká ako vedľajší produkt ľudských činností).

16. Záverom uviedol, že je jednoznačné, že zvony nie sú zdrojom hluč vydávajúcim nechcený hluč, ale sú hudobným nástrojom vydávajúcim chcený zvuk na základe čoho sa na zvuk z nich vychádzajúci vyhláška č. 549/2007 Z. z. nevzťahuje. Preto navrhol kasačnej sťažnosti v celom rozsahu vyhovieť.

B)

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 20.01.2017 poukázal na vyjadrenie k žalobe. Následne poznamenal, že predmetom kasačnej sťažnosti je opakované namietanie nesprávneho ustálenia pojmu hluč v súvislosti s odbíjaním kostolných zvonov v obci Svinná, pričom sa v nej vyslovuje názor, že v predmetnej veci neboli správne aplikované ustanovenia platnej legislatívy a to zákona č. 355/2007 Z. z., zákona č. 2/2005 Z. z. a vyhlášky č. 549/2007 Z. z.

18. K týmto tvrdeniam uviedol, že sa zásadne nestotožňuje s názorom uvedeným v kasačnej sťažnosti, že pri hodnotení hluč vo vonkajšom prostredí je potrebné vychádzať výhradne z definície hluč, uvedenej v zákone č. 2/2005 Z. z. Uvedená definícia hluč je totiž ustanovená výhradne na účely zákona č. 2/2005 Z. z., ktorý upravuje problematiku hluč vo vonkajšom prostredí v odlišnom kontexte (v kontexte implementácie takých povinností, resp. kompetencií fyzických osôb-podnikateľov, právnických osôb, orgánov štátnej správy a samosprávy a vo vzťahu k takým zdrojom hluč v životnom prostredí, ako to definuje legislatíva Európskej únie - Smernica 2002/49/EC Európskeho parlamentu a Rady). Dodal, že ustanovenia tejto legislatívy však nijako nevyklúčujú existenciu, platnosť a účinnosť aj iných ustanovení platnej legislatívy, upravujúcich problematiku hluč v životnom prostredí vo vzťahu k ďalším povinnostiam fyzických osôb- podnikateľov a právnických osôb odlišného charakteru a vo vzťahu k ďalším zdrojom hluč na území Slovenskej republiky za účelom ochrany verejného zdravia.

19. Základným právnym predpisom, upravujúcim ochranu verejného zdravia v Slovenskej republike je zákon č. 355/2007 Z. z., ktorý v § 27 ods. 1 písm. a/ jednoznačne definuje povinnosť každej fyzickej osoby-podnikateľa a právnickej osoby, ktorá zdroje hluč prevádzkuje, zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty stanovené príslušným vykonávacím predpisom. Hoci zákon č. 355/2007 Z. z. definíciu hluč neobsahuje, táto je obsiahnutá v jeho vykonávacom predpise, ktorým je vyhláška č. 549/2007 Z. z.

20. V ďalšom uviedol, že v kasačnej sťažnosti sa opakovane prezentuje názor, že odbíjanie zvonov

(hlahol zvonov) nie je nežiaduci (nechcený) alebo škodlivý zvuk, ale práve naopak je žiaduci (chcený), melodický a lahodný zvuk, vydávaný hudobným nástrojom - kostolným zvonom, pričom sa tvrdí, že melódia ním vydávaná nemá žiadny škodlivý účinok na ľudské zdravie. V uvedenej súvislosti vyjadril žalovaný názor, že za žiaduci (chcený) príjemný a nerušivý (neobťažujúci) zvuk je možné považovať len taký zvuk, ktorému je dotknutá verejnosť exponovaná dobrovoľne (napr. svojou prítomnosťou na hudobnom koncerte, pri počúvaní reprodukovanej hudby z vlastného podnetu a pod.), t. j. zvuk zdroja, ktorý môže sama ovplyvniť alebo regulovať. V predmetnom prípade je však hluku vznikajúcemu pri odbíjaní kostolných zvonov dobrovoľne vystavená iba časť (prevažne cirkevne založenej) verejnosti, pričom iná skupina verejnosti tento zdroj hluku vníma nežiaduco, rušivo a obťažujúco. Preto žalovaný vyjadril nesúhlas aj s tým, že takýto hluk nemá žiadny škodlivý účinok na zdravie, nakoľko súvislosť medzi obťažovaním človeka hlukom v životnom prostredí a negatívnym ovplyvňovaním zdravia (tzv. nešpecifické (nesluchové) účinky hluku) bola mnohonásobne preukázaná vedeckými štúdiami a publikovaná v odbornej literatúre. Okrem uvedeného, podľa § 3 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z. z. ochrana zdravia pred hlukom je zabezpečená vtedy, ak posudzované hodnoty určujúcich veličín hluku nie sú vyššie ako vyhláškou č. 549/2007 Z. z. stanovené prípustné hodnoty. Preto ak objektivizácia zdroja hluku (kostolných zvonov) preukázala prekročenie týchto prípustných hodnôt, je potrebné považovať tento hluk aj z právneho hľadiska za zvuk zdraviu škodlivý.

21. Tvrdenia sťažovateľa tak vyhodnotil žalovaný ako hlboko subjektívne a ničím nepodložené. Vyjadril názor, že právo na ochranu zdravia nemožno uprieť žiadnej skupine populácie, čo musí pri svojej činnosti v rámci výkonu štátneho zdravotného dozoru brať do úvahy i príslušný prvostupňový správny orgán - orgán verejného zdravotníctva. Záverom žalovaný konštatoval, že nemôže z hľadiska ochrany verejného zdravia súhlasiť s názorom vysloveným v kasačnej sťažnosti v tom zmysle, aby predloženej kasačnej sťažnosti kasačný súd vyhovel v celom rozsahu.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

22. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.01.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

23. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdila rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. B/2015/03102-016 zo dňa 04.12.2015, ktorým bola sťažovateľovi pokynom uložená povinnosť zabezpečiť účinné opatrenia na zníženie imisii hluku šíriaceho sa zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná tak, aby hladina hluku zodpovedala prípustným hodnotám hluku pre deň, večer a noc podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z. v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a po vykonaní opatrení na zníženie imisii hluku šíriaceho sa zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná zabezpečiť objektivizáciu zdrojov hluku podľa § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 355/2007 Z. z. v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 6 ods. 3 písm. j/ zákona č. 355/2007 Z. z., regionálny úrad verejného zdravotníctva vykonáva štátny zdravotný dozor, vydáva pokyny a ukladá opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených pri výkone štátneho zdravotného dozoru podľa § 54 a 55.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z., fyzická osoba-podnikateľ a právnická osoba, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií, správca pozemných komunikácií, 33a) prevádzkovateľ vodnej cesty, 33b) prevádzkovateľ dráhy, 33c) prevádzkovateľ letiska, 33d) a prevádzkovatelia ďalších objektov, ktorých prevádzkou vzniká hluk (ďalej len "prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií"), sú povinní zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom podľa § 62 písm. m).

Podľa § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 355/2007 Z. z., fyzické osoby-podnikatelia a právnické osoby sú povinné kvalitatívne a kvantitatívne zisťovať zdraviu škodlivé faktory životného prostredia a pracovného prostredia, ktoré používajú pri svojej činnosti alebo ktoré pri ich činnosti vznikajú, a ktorých používanie a prípustné hodnoty sú upravené osobitnými predpismi; 34) kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie musí vykonať fyzická osoba s odbornou spôsobilosťou podľa § 16 ods. 1.

Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z. z., táto vyhláška ustanovuje podrobnosti o prípustných hodnotách určujúcich veličín hluku, infrazvuku a vibrácií a požiadavky na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí.

Podľa § 3 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z. z., ochrana zdravia pred hlukom, infrazvukom a vibráciami je zabezpečená, ak posudzované hodnoty určujúcich veličín hluku, infrazvuku a vibrácií nie sú vyššie ako prípustné hodnoty.

24. Kasačný súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného dospel k rovnakým zisteniam, aké v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol správny súd, a ktoré sa premietli do jeho právneho záveru o súladnosti rozhodnutia a postupu orgánov verejnej správy so zákonom.

25. Z ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. vyplýva sťažovateľovi, ktorý používa zdroje hluku (kostolné zvony) povinnosť zabezpečiť, aby tento hluk neprekročil prípustné hodnoty pred deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom. Hoci došlo k vykonaniu určitých protihlukových opatrení (došlo k upraveniu odbíjania časomier vežových hodín tak, že zvonenie ráno, na obed a večer bolo skrátené na 2 minúty a sila úderov kladív pri odbíjaní časomier bola zoslabená o 1/2), opätovným meraním hluku zaznačeným v Protokole o meraní č. 5642/15 bolo jednoznačne preukázané, že hodnoty hluku z odbíjania zvonov naďalej prekračujú vyhláškou č. 549/2007 Z. z. ustanovené najvyššie prípustné hodnoty a to aj pre deň i večer. V tomto smere bola činnosť sťažovateľa vyhodnotená ako porušenie právnej povinnosti za čo mu bola uložená povinnosť zabezpečiť účinné opatrenia na zníženie imisii hluku šíriaceho sa z kostolných zvonov a následne zabezpečiť objektivizáciu zdrojov hluku.

26. Z Protokolov o meraní (Protokol o meraní č. 2661/15 a Protokol o meraní č. 5642/15, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu žalovaného) o vykonanom štátnom zdravotnom dozore pre kasačný súd jednoznačne vyplýva porušenie resp. prekročenie prípustných hodnôt hluku s určením zdroja hluku - zvony rímskokatolíckeho kostola Povýšenia sv. kríža v obci Svinná. Uvedenú skutočnosť napokon v konaní ani nebola sporná, nakoľko sťažovateľ ju nenamietal, len argumentoval, že odbíjanie zvonov nepredstavuje hluk, ale jedná sa melodický, lahodný dokonca žiaduci zvuk vydávaný hudobným nástrojom, pričom poukázal na vzácnosť a historickú hodnotu zvonov. Na tomto mieste považuje kasačný súd za dôležité uviesť, že nespochybňuje názor sťažovateľa, že pre určitú skupinu ľudí predstavuje hlahol zvonov melodický, uchu lahodiaci a žiaduci zvuk, no pre inú skupinu ľudí ide len o nežiaduci škodlivý vonkajší hluk, intenzita ktorého ak prekročí najvyššie prípustné hodnoty ustanovené vykonávacím predpisom, má aj škodlivé účinky na ľudské zdravie. K uvedenému kasačný súd dodáva, že subjektívne názory sťažovateľa nemajú žiadny právny význam, pretože žalovaný je povinný riadiť sa platnou právnou úpravou, ktorou bol v prejednávacom prípade zákon č. 355/2007 Z. z. a jeho vykonávací predpis - vyhláška č. 549/2007 Z. z. (k tomu vid' nižšie).

27. Jedinou sťažovateľom namietanou skutočnosťou s právnou relevanciou v konaní bolo namietanie použitia nesprávneho právneho predpisu. Sťažovateľ sa domáhal rozhodnutia v zmysle ustanovení

zákona č. 2/2005 Z. z., ktorý podľa neho ako jediný stanovuje, čo možno rozumieť pod pojmom hluk, pričom hlahol zvonov nenaplnia ani jeden pojmový znak hluku. K tomu kasačný súd uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom vyjadreným v kasačnej sťažnosti ohľadne nesprávnej aplikácie zákona č. 355/2007 Z. z. Kasačný súd má naproti tomu za nesporné, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako aplikovať zákon č. 355/2007 Z. z. v spojení s vyhláškou č. 549/2007 Z. z., tak ako to v konaní pred krajským súdom správne vyhodnotil správny súd a pred ním v správnom konaní žalovaný. Správny orgán správne postupoval vo veci a aplikoval zákon č. 355/2007 Z. z., ktorého vykonávacím predpisom je vyhláška č. 549/2007 Z. z. s tým, že účelom zákona č. 2/2005 Z. z. o posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí (ďalej len „zákon č. 2/2005 Z. z.“) je stanoviť jednotný postup pri posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí, zameraný na zábranu, prevenciu alebo znižovanie škodlivých účinkov spôsobených vystavením hluku vo vonkajšom prostredí a navyše tento zákon nie je vo vzťahu špeciality k zákonu č. 355/2007 Z. z., ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ.

28. Kasačný súd sa s právnym záverom správnych orgánov, ktoré si osvojil aj krajský súd stotožnil, nakoľko prvotným impulzom na vykonanie merania hluku v rámci štátneho zdravotného dozoru bolo podanie obyvateľky obce Svinná, v ktorom uviedla, že „považujem za nemysliteľné, aby moja rodina bola atakovaná a obťažovaná hlukom z veže kostola už od skorých raných hodín až do neskorých večerných hodín ... tento zvuk vnímam ako obťažujúci a mimoriadne rušivý a vnímam ho ako obmedzovanie využívania mojich občianskych práv“. Kasačný súd má zo to, že nemožno vylúčiť negatívny vplyv hluku na zdravie človeka, pričom platí, že nikomu nemožno uprieť právo na ochranu zdravia, preto vo svetle uvedeného vyhodnotil za správnu aplikáciu príslušných právnych predpisov upravujúcich ochranu verejného zdravia pred hlukom, ktorými sú práve zákon č. 355/2007 Z. z. a jeho vykonávací predpis - vyhláška č. 549/2007 Z. z.

29. Zhodne ako krajský súd dospel kasačný súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

30. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

31. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, a to, že námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré je v súlade so zákonom. Nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, kasačný súd sa právnym posúdením veci zo strany krajského súdu v celom rozsahu stotožňuje.

32. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia

orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

33. Pokiaľ teda, krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

34. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

35. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a nárok na náhradu trov konania nepriznal ani žalovanému (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.